

Corps à Corps – Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud
Leidsch Dagblad, 30 januari 2006

Leidsch Dagblad
30
januari
2006

Dansende hand kan bij 'Corps à Corps' al fascineren

theater/recensie

Voorstelling: 'Corps à Corps' door Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud.
Gezien: 27/1 LAKtheater, Leiden.

Als in een straat vol passerende voetgangers iemand op blote voeten staat, dan straalt hij kwetsbaarheid uit, een koud gevoel, behoefte aan warmte. Dit beeld is veelzeggend in 'Corps à Corps'. Dansers/choreografen Jérôme Meyer en Isabelle Chaffaud zijn al bijna hun hele veelzijdige carrière danspartners, o.a. bij het Nederlands Dans Theater 1. Daarnaast zijn ze ook levenspartners. Hun relatie en de weg waarlangs ze tot elkaar kwamen, vormen het onderwerp dat in 'Corps à Corps' spannend en subtiel wordt uitgewerkt.

Twee doorzichtige cabines op het podium van het LAKtheater verbeelden het eigen wereldje waarin ieder zich bevindt. Terwijl zij argeloos beweegt, nadert hij met een koffer. Op de flank van die koffer verschijnt een filmpje, de straatscène met al die voorbijlopende schoenen en de verdoolde blote voeten. Nadat zij naar buiten is gekomen, ontstaat er een duet met bewegingen vol aarzeling, terugschrikken, schokkerige impulsen, maar ook brede armgebaren, die wederzijdse fascinatie en bevlogenheid uitdrukken. De fascinatie gaat zover dat zij, teruggekeerd in haar cabine, zijn gezicht aanneemt (een verrassende vondst met de beamer). Hij volgt haar bestudierend met een lamp. Golvend met romp en ledematen draaien ze om elkaar heen. Na een

vurige tweedans volgt telkens een terugtrekkende beweging. Vooral Jérôme siddert en krimpt ineen, alsof zijn gevoelen hem te veel zijn. In ander werk van Meyer en Chaffaud ('Compass for Fools') komen dit soort gebaren ook voor, maar geëxalteerder. In 'Corps à Corps' zijn ze beter gedoseerd en daardoor kernachtiger. Fascinerend is de voorzichtige afstand die ze in de eerste helft tot elkaar bewaren. Ze dansen om elkaar heen, als een spelletje vol uitdaging en uitproberen. De bewegingen worden heftig. Vooral het rondzwaaien met de armen is indrukwekkend. Steeds meer raken ze in dezelfde bewegingskolk. Ze bouwen een climax op, totdat de armen woest en extatisch draaien als molenwieken. En dan vinden ze elkaar! Eindelijk

nemen ze elkaar in de armen. En nog eens en nog eens. Dan volgt een teder, intiem spel. Vooral de manier waarop de één achter de ander staat en de bewegingen volgt is intens. Raken ze op elkaar afgestemd of niet? Vallen ze samen of niet? De uitdaging is zachter, subtieler geworden dan in het begin. Als ze weer in elkaars armen terecht komen, ontstaat een gecompliceerde omhelzing, waarna ze opnieuw de ruimte kiezen op zoek naar de harmonie waar ze zo naar verlangen. De ruimte tussen hen is net zo spannend als de dansende gestalten. Meyer en Chaffaud dansen mooi en gepassioneerd. Muziek en beelden worden in deze dansvoorstelling fraai en terughoudend toegepast. Het beeldscherm op de flank van de koffer is een vondst. Je zou er

een heleboel mee kunnen doen, maar Meyer en Chaffaud kiezen ervoor er met mate gebruik van te maken. Het beeld van elektrische kabels op het achterdoek, met tikkende geluiden, is een sterke begeleiding van de tumultueuze armdraaiingen vlak voordat ze elkaar omhelzen. Muziek en geluiden passen bij de dans. Een oppervlakkig deuntje aan het begin maakt plaats voor stuwende geluiden. Ze zijn mooi en verdienen aandacht, maar dringen zich niet op de voorgrond, zodat ze dans niet in de weg zitten. Het slotbeeld is schitterend. Chaffaud laat met niet meer dan een bewegende hand zien dat de fascinatie tussen dit tweetal nooit dooft.

Maarten Baanders